

Sygn. akt D 47 /16

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku

Dnia, 10.03.2017r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący: Marcin Łopaciński

Członkowie: Anna Żółtańska – Figiel, Joanna Andryskowska

Protokolant: Dominika Wesołowska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku Anny Kłosowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10.03.2017r. sprawy radcy prawnego A [REDAKTED] L [REDAKTED] obwinionej o to, że:

w dniu 24 października 2014r. w G [REDAKTED] złożyła pozew w elektronicznych postępowaniu upominawczym reprezentując P [REDAKTED] O [REDAKTED] D [REDAKTED] sp. z o.o. wnosząc o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki M [REDAKTED] i P [REDAKTED] K [REDAKTED] A [REDAKTED] i R [REDAKTED] P [REDAKTED] Spółka Partnerska, wskazując jako osoby zobowiązane B [REDAKTED] M [REDAKTED], B [REDAKTED] W [REDAKTED], B [REDAKTED] M [REDAKTED] oraz J [REDAKTED] N [REDAKTED] pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden wspólnik – B [REDAKTED] M [REDAKTED], co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 3 listopada 2011r., co stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego określonych w art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w dniu 28 grudnia 2010r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016 poz. 233).

Na podstawie art. 414 § 1 zd. 2 K.p.k. w zw. z art. 74 ustawy o radcach prawnych:

- I. uniewinnia obwinioną radcę prawną A [REDACTED] L [REDACTED] od zarzucanego jej popełnienia przewinienia dyscyplinarnego;
- II. kosztami postępowania obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku uznając je za uiszczone.

Członkowie

D. Stankiewicz
A. Kozłowski

Przewodniczący

M. Gopaczuk

[Signature]

Uzasadnienie

Pismem z dnia 28 stycznia 2015r. adwokat B. M. złożył skargę do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przez r.pr. A. L., polegającym na wniesieniu pozwu w sprawie cywilnej, z nieprawidłowym – jego zdaniem - wskazaniem go i innych współników spółki partnerskiej K. A. i R. P. jako pozwanych.

Po przeprowadzeniu postępowania, podczas którego obwiniona r.pr. A. L. odmówiła złożenia wyjaśnień, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku skierowała wniosek do Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego tej Izby o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, o to że: w dniu 24 października 2014r. w G. złożyła pozew w elektronicznych postępowaniu upominawczym reprezentując P. O. D. sp. z o.o. wnosząc o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki M. i P. K. A. i R. P. Spółka Partnerska, wskazując jako osoby zobowiązane B. M., B. W., B. M. oraz J. N., pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden współnik – B. M., co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 3 listopada 2011r., co stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego określonych w art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w dniu 28 grudnia 2010r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016 poz. 233).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku, po rozpoznaniu sprawy r. pr. A. L. o to, że: w dniu 24 października 2014r. w G. złożyła pozew w elektronicznych postępowaniu upominawczym reprezentując P. O. D. sp. z o.o. wnosząc o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki M. i P. K. A. i R. P. Spółka Partnerska, wskazując jako osoby zobowiązane B. M., B. W., B. M. oraz J. N., pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden współnik – B. M., co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 3 listopada 2011r., co stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego określonych w art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w dniu 28 grudnia 2010r. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016 poz. 233), na podstawie art. 17 § pkt 2 kpk i art. 70⁶ ust. 2 w/w ustawy o radcach prawnych, postanowił umorzyć postępowanie i obciążyć kosztami postępowania Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji podał, że prowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów skarżącego, które stanowiłyby podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub skierowania wniosku o ukaranie do

Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych. Sąd uznał, iż radca prawny nie popełnia błędu, który stanowił by delikt dyscyplinarny. Spór pomiędzy skarżącym a obwinioną Sąd ocenił jako spór cywilny, gdyż dotyczył należności cywilnoprawnych. Pozwanym był m. in. skarżący, zatem spór między nim a r. pr. A [REDAKTED] L [REDAKTED], w kwestii odpowiedzialności za wierzytelność, należało rozpatrywać w sporze cywilnym. Sąd nie dopatrywał się w zachowaniu r. pr. A [REDAKTED] L [REDAKTED] nienależytego wykonywania zawody radcy prawnego ani naruszenia zasad etyki radcy prawnego. Zadnim Sądu I instancji, - w tej sytuacji - wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego należało umorzyć postępowanie.

Od orzeczenia tego złożył odwołanie Minister Sprawiedliwości, w którym zaskarżył w całości orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku. Orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisu postępowania, mającą wpływ na treść postanowienia, tj. art. 17 § 1 pkt 2 kpk i art. 414 § 1 zd. 2 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, polegającej na umorzeniu postępowania w sytuacji, gdy po rozpoczęciu przewodu sądowego, Sąd I instancji stwierdził brak znamion przewinienia dyscyplinarnego, co powinno skutkować wydaniem orzeczenia uniewinniającego.

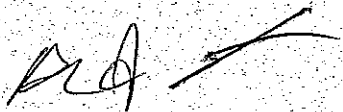
Równocześnie w odwołaniu wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji.

W uzasadnieniu odwołania Minister Sprawiedliwości podkreślił, iż z treści art. 414 § 1 zd. 2 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych wynika jednoznacznie, że w takiej sytuacji powinno zostać wydane orzeczenie uniewinniające. Umorzenie postępowania na podstawie art. 414 § 1 zd. 2 kpk jest orzeczeniem niezgodnym z treścią tego przepisu. Naruszenie przepisu postępowania, w tym przypadku, miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, co powinno skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy Sądowi I Instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, po rozpoznaniu odwołania uznał, że odwołanie jest w pełni zasadne i zgodne z jego wnioskiem, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, iż dokonane przez Sąd I Instancji ustalenia i oceny, przedstawione w uzasadnieniu orzeczenia, są prawidłowe. Jednakże, wydane w tej sprawie orzeczenie jest wadliwe. Jest obarczone uchybieniami formalnymi, gdyż za podstawę orzeczenia Sąd przyjął tylko art. 17 par. 1 pkt 2 kpk. Sąd pominął i nie zastosował treści przepisu art. 414 § 1 zd. 2 kpk w zw. z 74¹ pkt 1, bowiem w przypadku stwierdzenia, po otwarciu przewodu sądowego, okoliczności wyłączających prowadzenie postępowania dyscyplinarnego/ pociągnięcia do odpowiedzialności za przewinienie dyscyplinarne/ należało wydać orzeczenie uniewinniające. Taki nakaz wynika wprost z pominiętego przepisu. Czyn ten nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, co zostało stwierdzone po otwarciu przewodu sądowego, jest wymieniony w art. 17 § 1 pkt 2 kpk i jest przypadkiem nie dającym podstawy do umorzenia postępowania lecz nakazującym wydanie orzeczenia uniewinniającego zgodnie z art. 414 § 1 zd. 2 kpk.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego w kwocie zryczałtowanej 2 000zł Wyższy Sąd Dyscyplinarny pozostawia do rozstrzygnięcia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po ponownym przeanalizowaniu sprawy ze wskazaniem za zebrany w niej materiał dowodowy uznał, że przez obwinioną radcę prawnego A [REDAKTED] L [REDAKTED] nie zostało popełnione zarzucane jej przewinienie dyscyplinarne. W ocenie Sądu zarzuty przedstawiane przez radcę prawnego B [REDAKTED] M [REDAKTED] nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W ocenie Sądu obwiniona radca prawny nie podawała nieprawdziwych informacji dotyczących strony pozwanej, wskazując w uzasadnieniu pozwu, kto w dacie powstania zobowiązania z tytułu dostawy gazy był współnikiem (partnerem) Spółki partnerskiej.

Zdanie Sądu profesjonalnemu pełnomocnikowi, nie można odmówić prawa do dokonywania własnej interpretacji przepisów i do wywodzenie w oparciu o nie określonych roszczeń, których ocena należy w tym wypadku do kompetencji Sądów powszechnych. W omawianej sprawie na skutek działań pozwanego zarzuty pozwu zostały rozpatrzone przez niezawisły Sąd, który oddalił powództwo kierowane w stosunku do radcy prawnego B [REDAKTED] M [REDAKTED].

Skarżący miał zatem możliwość zwalczania pozwu, z którego to prawa skorzystał i w następstwie tego działania uzyskał korzystne na siebie rozstrzygnięcie.

W ocenie składu orzekającego w niniejszej sprawie - radca prawny nie dopuścił się działania, które można by było rozpatrywać w kategoriach deliktu dyscyplinarnego.

Biorąc powyższe pod uwagę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji rozstrzygnięcia.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 70(6) ustawy o radcach prawnych, zaliczając do nich wydatki poniesione przez OIRP w Gdańsku w niniejszej sprawie.

POUCZENIE: Od orzeczenia przysługuje stronom i Ministrowi Sprawiedliwości prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie, za pośrednictwem tutaj Sądu, w terminie 14 dni od otrzymania orzeczenia z uzasadnieniem. Ewentualne odwołanie należy złożyć wraz z odpisami dla każdej ze stron postępowania.

Członkowie

[Signature]
[Signature]

Przewodniczący

[Signature]